

ΜΑΡΚΟΣ ΚΡΗΤΙΚΟΣ

ΜΠΑΜ!

νεφέλη

ΝΥΧΤΑ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ. Στους δρόμους δεν κυκλοφορεί ψυχή. Κοντεύει να ξημερώσει. Το κρύο είναι διαβολεμένο. Οι πορτοκαλί λάμπες του δρόμου τρεμοπαίζουν στις ριπές του αέρα. Οι μουσικές των ρεβεγιόν έχουν από ώρα σιωπήσει. Τα τελευταία φώτα σβήνουν το ένα μετά το άλλο. Κάθομαι στο περιπολικό με τα χέρια σταυρωμένα και το κεφάλι χωμένο στους ώμους. Γωνία Αγίου Μελετίου και Κωνσταντινουπόλεως. Χαζεύω τα πολύχρωμα λαμπιόνια που χορεύουν στα κάγκελα και αναπολώ τα παιδικά μου Χριστούγεννα. Ευωδιές φρέσκου βούτυρου και καβουρντισμένου αμύγδαλου τρυπώνουν κλεφτά στα ρουθούνια μου. Τις ρουφάω αχόρταγα με τα μάτια κλειστά και ονειρεύομαι. Μπροστά από την ξύλινη φάτνη, σε μια παχιά στρώση μπαμπακένιου χιονιού, στέκει ο Ιωσήφ. Στα γυάλινα στολίδια του φωτισμένου δέντρου καθρεφτίζονται οι αγαπημένοι μου. Σε μια ασημένια μπάλα, ο παππούς με το ναυτικό καπέλο κάνει μια πρόποση με αστεία επισημότητα. Στο

χρυσό αστέρι της κορφής, ο πατέρας υψώνει το ποτήρι και τον συνοδεύει με μια ευχή. Σ' έναν κατακόκκινο σταλακτίτη, η μητέρα γελάει ευτυχισμένη. Τώρα πια είναι όλοι νεκροί, στολισμένοι στην καρδιά μου. Χρυσές κλωστές θολώνουν τα μάτια μου.

Η νοσταλγία με βυθίζει σε μια λυτρωτική κούραση. Παλεύω να μείνω ξύπνιος. Ούτε ένα αυτοκίνητο δεν περνάει πια. Άλλη μια ήσυχη βάρδια τελειώνει. Υπομονή. Στο ραδιόφωνο μια ερωτική γυναικεία φωνή καλημερίζει τους ακροατές με μουσικό χαλί το «Last Christmas» του Τζορτζ Μάικλ.

«Της εποχής σου, παππού», με πειράζει ο νέος συνάδελφος. Φυσάει έξω απ' τη χαραμάδα του τζαμιού τον καπνό του τσιγάρου και σιγοτραγουδάει. Κοιτάζει το ρολοί. «Τρία λεπτά ακόμα και τελειώνουμε». Καμπάνες χτυπούν κάπου κοντά. Σταυροκοπιέμαι. «Θεός σχωρέσ' τους». Ένα ηλικιωμένο ζευγάρι ξεπροβάλλει στη γωνία αγκαζέ. Τέσσερα πόδια και δυο μπαστούνια ανυπομονούν να γονατίσουν μπροστά στο νεογέννητο. Να ξεφορτώσουν τον φόβο του θανάτου στο προσκέφαλό του.

«Άλφα δύο τέσσερα... άλφα δύο τέσσερα! Ληστεία στα Σεπόλια, Ρόδου 45!» Ανοιγοκλείνω τα μάτια. Η καρδιά μου φτερουγίζει.

«Ελήφθη, κέντρο! Ξεκινάμε! Είμαστε κοντά».

«Άλφα δύο τέσσερα! Οι ένοικοι ακούνε περίεργους θορύβους στον πέμπτο. Κινηθείτε γρήγορα να τους εγκλωβίσουμε εντός!»

Βάζουμε τη σειρήνα. Έτσι κάνουμε πάντα. Για να προλάβουν να εξαφανιστούν... Μπαίνω ανάποδα στη Μιχαήλ Βόδα, αριστερά στη Ρόδου και φτάνουμε απ' έξω. Σταματάω. Καμιά κίνηση. Σκοτάδι και μπλε.

«Άλφα δύο τέσσερα, διαβιβάζετε...»

«Στο σημείο!» απαντάω κοφτά και βγαίνω. Περνάω πρώτος την είσοδο της παλιάς πολυκατοικίας. Ανεβαίνω. Απ' τις σκάλες. Ποτέ με το ασανσέρ. Νόμος. Χτυπάω δυνατά τις αρβύλες στο

μάρμαρο. Να μας ακούσουν στα σίγουρα. Να ξεκουμπιστούν. Να τελειώνουμε. Να πάνε αυτοί στον διάολο κι εμείς να φάμε τον πατσά μας στον «Σαλονικιό». Να πιούμε κι ένα ποτήρι κρασί. Να γεννηθεί κι ο Χριστός, να πάρει πίστωση χρόνου το κακό.

Φτάνω στον πέμπτο. Βγάζω το όπλο μου. Η πόρτα είναι μισάνοιχτη και η κλειδαριά σπασμένη. Απασφαλίζω. Μέσα, τα φώτα αναμμένα. Κρατάω την ανάσα μου κι αφουγκράζομαι. Σίγουρα την έχουν κοπανήσει. Ακούω τα βήματα του νέου πίσω μου. Μπουκάρω χαλαρός. Βλέπω τον Αϊ-Βασίλη μπροστά μου. Στο ένα μέτρο! Παγώνω και ιδρώνω. Ταυτόχρονα και ακαριαία. Κοιτιόμαστε στα μάτια.

«Ακίνητος!» Τον μαλάκα δεν μας άκουσε! Πώς είναι δυνατόν; Μαστουρωμένος θα 'ναι ο Άγιος. Κάτι μου πετάει. Τρομάζω. Πιέζω τον θάνατο στην άκρη του δαχτύλου μου, αντανakλαστικά. Όπως κλείνεις τα μάτια στον ήλιο. Μπαμ! Τινάζεται πίσω. Πέφτει. Σκούρο κόκκινο στο κόκκινο. Κατευθείαν στην καρδιά. Η ψεύτικη γενειάδα δίπλα του, λευκή σημαία στο πεδίο της μάχης. Τον κοιτάζω μαρμαρωμένος. Βλέπω στα μάτια του την πρώτη αναλαμπή του άλλου κόσμου. Γύρνα πίσω, γαμημένη χρόνε. Αξίζει. Μόνο ένα δευτερόλεπτο. Ένας κόκκος άμμου για μια ζωή. Να πούμε ότι δεν έγινε. Να το συμφωνήσουμε. Μ' ακούς, Θεέ; Ας είναι αυτό το θαύμα των Χριστουγέννων.

«Άλφα δύο τέσσερα προς κέντρο! Ένα ασθενοφόρο στη Ρόδου!» ουρλιάζει δίπλα μου ο νέος.

Ήταν ένα παιδί δεκαεπτά χρονών. Πακιστανός. Μου πέταξε το κινητό τηλέφωνο που είχε κλέψει. Παλιό μοντέλο. Έπιανε δεν έπιανε πενήντα ευρώ. Τόσο κόστισε η ζωή του στη μαύρη αγορά. Δεν τον έφαξε κανείς. Για καιρό στα αζήτητα του νοσοκομείου που εφημέρευε εκείνο το πρωί. Μετά αφυδατωμένο πτώμα, βυθισμένο στη φορμόλη, με ένα βαρίδι κρεμασμένο απ' τον λαιμό. Ευγενική

χορηγία της Ελληνικής Αστυνομίας στην επιστήμη. Εγώ την έβγαλα καθαρή. Το θέμα πέρασε στα φιλά. Κανείς δεν ασχολήθηκε. Διατάχτηκε ΕΔΕ σε βάρος μου. Όλοι ήταν στο κόλπο. Αθώος ο κατηγορούμενος...

Τα καλά νέα έφτασαν ένα πρωί στο αστυνομικό τμήμα. «Πιάσε το κονιάκ να το γιορτάσουμε», ακούγεται μια φωνή στο βάθος. Πέφτει και χειροκρότημα. Με χτυπούν φιλικά στην πλάτη. Έχω ανέβει στα μάτια τους. Καλά του έκανες του πούστη. Να φοβούνται. Με βάζουν στη μέση. Τους κοιτάζω υπνωτισμένος. Θέλουν να πω δυο λόγια. Κρέμονται απ' τα χείλη μου. Ξεροκαταπίνω.

«Ο Αϊ-Βασίλης δε θα 'ρθει του χρόνου...» αναγγέλλω περίλυπος. Στόματα χάσκουν σε ανήσυχα πρόσωπα και ποτήρια παγώνουν σε μετέωρα χέρια. Αμήχανα χαμόγελα σκάνε και συνωμοτικά βλέμματα διασταυρώνονται. Εύγλωττη σιωπή διαψεύδει τη θλιβερή είδηση. Γυρίζω την πλάτη. «Τον σκότωσα», μουρμουρίζω.

Μπαμ! Βλέπω τη σκηνή ξανά και ξανά. Τα μάτια του καίνε ακόμα μέσα στα δικά μου. Τρόμος και ελπίδα παράλογη. Πικρό παράπονο φτηνού θανάτου, θα μ' εκδικείται στον ύπνο μου, στον ξύπνιο και στον τάφο.

Πρώτη δημοσίευση: περ. [Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ](#), Χριστούγεννα 2017

Ξυδόςεις
Νεφέλη

<https://nefeli.fairead.net/egklima>

Ξ